

Et forsinket reisebrev fra Korea. Av Tor-Øystein.

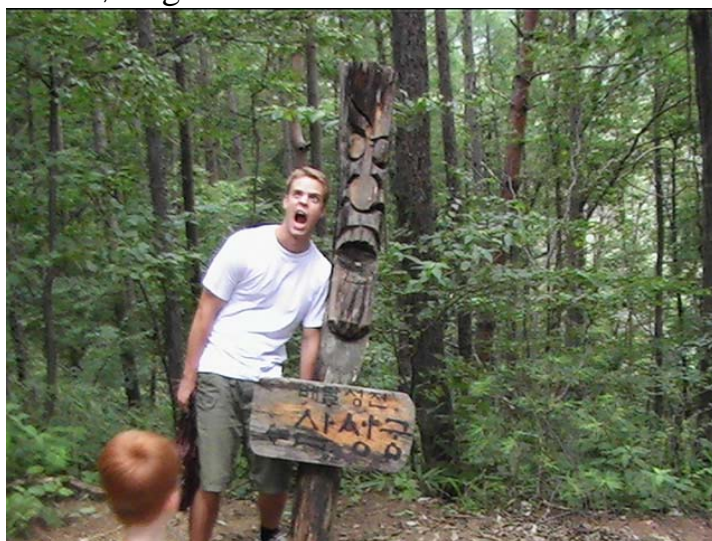
På årsmøte i januar 2006 var jeg så heldig å bli valgt ut til å få årets reiselegat, forventningene var store, og det var opplevelsene også. Til tider. Vi reiste nedover en ganske stor gruppe. 16 mennesker i alt, fordelt på Norge, Danmark og Island. Allerede på flyplassen møtte jeg Morten, Ørjan og Thomas, som ble "gjengen min" på turen. Alle sammen rutinerne og dyktige utøvere det var morsomt å bli kjent med.

Uke 1:

Da vi tumlet ut på flyplassen etter den lange flyturen, litt slitne og støle var det første jeg oppdaget temperaturen. Det var jo faktisk ikke så ille. Trodde jeg. Inne i bygningen gikk klimaanlegget for fullt, og når vi gikk ut døra var det som å bli slått i fjeset med en vaffel som nettopp er tatt ut av jernet. Varmt og fuktig. Vi kom oss i bussen og ble fraktet av sted til vårt første opphold. Et slags idrettsgymnas ute på landsbygda. Her ble jeg lagt på rom med Morten og fire dansker. Hyggelige folk alle sammen. Uken på Sunghwa idrettsgymnas er ikke det mest imponerende minnet jeg har fra turen. Og det som overrasket mest var hvor slappe og udisiplinerte koreanerne var.

På Sunghwa var det ikke noe unormalt syn å se spytting inne i Dojangen. Til vår store forskrekkelse ble dette heller ikke slått ned på av masteren som trente dem. Dette inntrykket ble heldigvis forbedret seinere på turen, og i løpet av uken av elevene i en hapkidoklubb vi fikk trene i hver dag første uka. Videre bar det opp i fjellene på tempelopphold. Spennende å få et innblikk i en helt annen hverdag enn det vi er vant til fra hjemme. Vi fikk innføring i flere av munkenes ritualer og stod opp styggdilig for å delta i bønneritualet som innbefatter de 108 bukkene vi har gjort noen ganger på trening. Munken som drillet oss stoppet riktignok ikke på 108 men 200 er også et pent tall.

Tor-Øystein på tempelbesøk. (Jeg er han i hvit t-skjorte.)

Uke 2.

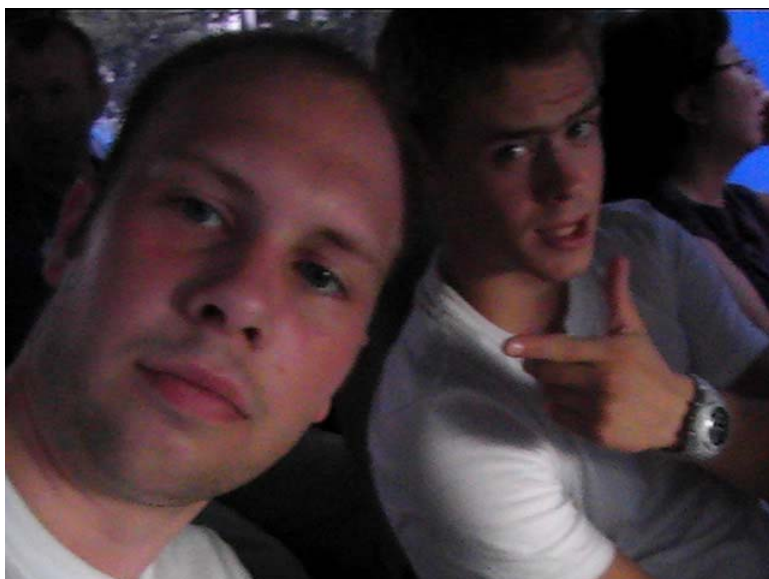
Videre dro vi til Kwanju. En liten by på størrelse med København. Her trente vi sammen med Chosun University og så på byen. Spesielt nattelivet vel og merke. Kwanju har et ganske lite sentrum, men et virvar av butikker, spisesteder og barer. Spesielt sistnevnte ble hyppig frekventert. Det er veldig spesielt å være høyere enn alle andre rundt deg, slik at når du ser bortover gata ser du bare en masse hoder som traver av sted. Og når vi følte oss ferdige for kvelden var det bare å hoppe i en taxi og vise lappen der det stod adressen vår på koreansk..

Min-Kyoung og Jin-Young. Søte og hjelpsomme jenter.

De var riktignok ganske vant til turister i Kwanju, men sjelden noen som kom så langt borte fra som Skandinavia. Det var spennende det. Vi var enige om at vi aldri har følt oss så interessante. Helt overlatt til oss selv var vi heldigvis ikke. Vi ble tatt godt vare på av de koreanske elevene, spesielt av jentene Jin-young og Min-Kyoung. De skal ha mye av æren for at uka i Kwanju ble så velykket som den ble.

Siste uken var i Seoul, og opplevde storbyen. Seoul er en STOR by. Folk over alt, bygninger over alt. Biler over alt. Vi brukte for det meste metroen når vi skulle noe sted. Toget går fort og effektivt. Aktiviteter i løpet av uken besto blant annet i flere besøk i Kukiwon, Besøk på Quecs kjøpesenter og turer til parker osv. Jeg er historisk interessert, og beit meg spesielt merke i de gamle kongegravene midt i Seoul sentrum. Her lå det gravhauger i egne små parker. Haugene var dekorert med små statuer som hadde holdt seg utrolig godt mot forurensing og slitasje.

Ørjan og jeg på vei hjem fra besøk i en slags nasjonalpark.

Siste uka bodde vi på hotell, og standarden virket ganske ok. Det eneste vi reagerte litt på var at det stadig var stor utskiftning i klientellet. Etter hvert fant vi ut at det ikke var alle som var der for å overnatte, da det stadig dukket opp umake par rett etter arbeidstid, som var forsvunnet igjen til kvelden. Ikke det at det plaget oss nevneverdig. Alt i alt var personalet hjelpsomme, og det var rent rundt om kring.

Morten i kjempeform, jeg litt opptatt med kameraet.

Selv om første uka skuffet hva TKD trening angikk var det en kanonbra tur, med mange spennende opplevelser og mye nytt å se og lære. Jeg anbefaler alle som får muligheten til å reise til Korea noen gang å gjøre dette. Dog må man huske på at det er varmt og fuktig i Korea, og at dette kan være belastende, spesielt for små barn. I tillegg bør man selvsagt være litt mer enn alminnelig interessert i kampkunst, Koreans kultur, og svette t-skjorter.

Tor-Øystein Solberg. 1. Dan
Ringerike TKD 17.12.2006